

Iz naših krajev

PANORAMA

Poezija in kuhanje

V Selah sta 18. in 19. julija potekala kreativna dneva za otroke in mlade. Vabilu KPD Planina se je odzvalo več kot dvajset otrok, ki so ustvarjali v raznih delavnicah, in sicer: delo z akrilnimi barvami, glasba, ples, poezija, kuhanje, filmanje, barvanje majic ... Dneva so otroci s svojimi voditelji in mentorji zaključili v četrtek, 19. 7., z zaključno sv. mašo in zaključno prireditvijo, na kateri so pokazali česa so se naučili, in razstavili, kar so ustvarili. Lepo je bilo in skupna je bila želja vseh udeležencev: drugo leto spet!

Kmečki praznik v Galiciji

Pred idiličnim ozadjem Podkanjskega slapa v Galiciji se je 22. julija 2018 odvijal tradicionalni Kmečki praznik. S ponujeni- mi kulinaricnimi in kulturnimi užitki posebne vrste so tudi letos prepričali starejše in mlajše obiskovalce. Več sto obiskovalcev in obiskovalk se je odzvalo povabilu Skupnosti južnokoroških kmetič in kmetov (SJK), Kmečke izobraževalne skupnosti (KIS) ter SJK/EL Galicije. Slovesno bogoslužje ob pričetku je daroval provizor Luka Kesedžič, bogoslužje pa je glasbeno obogatil MePZ Sele pod vodstvom Romana Verdela. Nato so ljudje lahko uživali v kakovostnemu kosilu iz SAK-ove kuhinje in pesterem kulturnem sporedu, ki sta ga oblikovala folklorna skupina Groblje iz Domžal in mladi ansambel »Podjelovski glas« iz Slovenije.

ODŠLI STA

Marija Inzko

V Svečah je umrla dolgoletna sodelavka Katoliške akcije in Nedelje Marija Inzko. **Pogreb bo v nedeljo, 29. 7., ob 14. uri na pokopališču v Svečah.**

Jelka Dolinar

V Špitalu ob Dravi je umrla Jelka Dolinar.

Pogreb bo v četrtek, 26. 7., ob 11. uri na pokopališču v Špitalu ob Dravi.

PISMO BRALCA

»Ustvariti« malo več časa

Odmev na rubriko »Na kratko«, v Nedelji (22. 7. 2018), stran 3.

Poletni meseci so res dobra priložnost za premislek o tem, kako ravnamo z našim časom. Zahvaljujem se uredniku Nedelje za odpiranje te teme, ki se še posebej tiče nas duhovnikov. Gotovo spadam med tiste duhovnike, ki so veliko pri sestankih in zasedanjih, in si jemljejo dodatno še čas za kakšno dejavnost, ki ni specifično duhovniška. Tako me stalno spremlja občutek, da bi moral biti več na razpolago za srečanja in pogovore z ljudmi v farah, kjer delujem. Včasih me tudi kdo opomni, da bi moral več iti po hišah in obiskati ljudi na domu. In res je tako, da so obiski, ki jih od časa do časa le zmorem, lepa srečanja, in se mi potreba po njih še pogłobi. Imam pa tudi drugo izkušnjo: V obeh farah razpisujem »uradne ure«, da ljudem olajšam orientacijo, kdaj me dobijo v župnišču. Včasih jih nekaj pride, pogosto pa v teh dveh urah nisem preveč zaposlen. Tudi na vsakem tedenskem oznanilnem listu sta objavljena moja telefonska številka in spletni naslov. To naj bi faranom nakazovalo, da me po želji morejo poklicati, in se z menoj zmeniti za termin, oz. mi morejo napisati nekaj vrstic in že lahko pridemo v pogovor. Vem, da to ne zadostuje, če hkrati ljudem ne dam vedeti, da se zanje zanimam in sem vesel, če jim v kaki zadevi morem stati ob strani. Zato sem kdaj pa kdaj to omenil tudi že v cerkvi. Ljudje pa vedo, da me lahko srečajo tudi pred vsako mašo in po njej. Vrhu tega je med letom veliko raznih dogodkov in prireditev, kjer se sreča mnogo ljudi.

Spomnim se tudi časa, ko sem iz Šmarjete soupravljal Sele in bil ob petkih cel dan tam. Dopoldne sem bil v šoli, popoldan sem šel h kaki družini na kosilo, popoldan pa sem bil kar nekaj ur v župnišču. Tudi po večerni maši sem se trudil, da bi še bil tam, in ponujal razna srečanja. Pa tudi tedaj nikakor nisem čutil, da bi ljudje potrebovali več dušnopastirske oskrbe, čeprav so tolikokrat tarnali nad tem, da nimajo več »svojega župnika«. Nekje je bilo celo tako, da je neka žena izjavila: »Meni je vsak župnik prav, da le k hiši ne pride!« Njej je namreč bilo nerodno, da je župnik prišel neko nedeljo popoldan, ko so ravno betonirali. To je sedaj bilo sicer malo za šalo, vendar se mi zdi najbolj učinkovito, če z obeh strani pride signal pripravljenosti za pogovor, in se za to določi čas. Danes, ko duhovniki nimamo le ene fare in smo zelo mobilni, je potrebno, da se domeni skupni čas srečanja. Če vem, da sta kje stiska in potreba, sem lahko že v naslednjem trenutku tam, lahko pa se dogovori kakršenkoli čas, ki vsem ustreza. Kar se pa tiče sej in sestankov, pa bi dejal tako: pri seji se srečam s sodelavkami in sodelavci, ki na določenem področju prevzemajo odgovornosti. Dokler seje ne skličem, sem za vse odgovoren sam, ko pa se pri seji domenimo, kdo bo kaj naredil, sem razbremenjen in lahko zaupam, da bo vsak na svojem področju to izpolnil, kar je prevzel. V tem smislu zelo zagovarjam redne seje. Vrhu tega sem pri njih z mnogimi ljudmi v živem stiku, izkažem, da sem sposoben timskega dela, ter sodelavkam in sodelavcem lahko izrazim hvaležnost in priznanje za njihovo delo. Take seje so v veliko korist občestev, ki so jim namenjene, pa tudi vseh tistih, ki ob svojem delu v blagor drugih osebno rastejo. Hujše se mi zdi, če gremiji obstajajo, a jih župniki ne jemljejo resno, se izogibajo seji, in pri tem frustrirajo svoje sodelavce. Teh nekaj vrstic sem napisal kot spontano reakcijo na razmišljanja Vincenca Gottharda. Imel sem namreč ravno malo časa in veselja, da dam ta odmev. Morda se oglasi še kdo in napiše svoje izkušnje. Te vrstice pa naj bi bile tudi v spodbudo faranom in vsem drugim sodelavcem, da nas duhovnike po želji in potrebi poiščejo in povabijo na pogovor. Gotovo se bo našel dober čas.